

ΟΟΥΕΝ ΚΟΛΦΕΡ

ΑΡΤΕΜΗΣ ΦΑΟΥΛ

ΒΙΒΛΙΟ 1

25n ΧΙΛΙΑΔΑ

Περισσότερα
από 25 εκατομμύρια
αντίτυπα παγκοσμίως

Κυκλοφορεί
σε 44 χώρες

Κινηματογραφική
ταινία

ΣΕΙΡΑ: ΜΙΚΡΗ ΠΥΞΙΔΑ

ΤΙΤΛΟΣ ΒΙΒΛΙΟΥ: **Αρτέμις Φάουλ. Τα χίλια πρόσωπα**

ΤΙΤΛΟΣ ΠΡΩΤΟΤΥΠΟΥ: Artemis Fowl

Από τις Εκδόσεις Viking, Λονδίνο, 2001

ΣΥΓΓΡΑΦΕΑΣ: Eoin Colfer

ΜΕΤΑΦΡΑΣΗ: Καίτη Οικονόμου

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Αρετή Μπουκάλα

ΔΙΟΡΘΩΣΗ ΚΕΙΜΕΝΟΥ: Κατερίνα Δουρίδα

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΣΗ: Tony Fleetwood

ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ ΕΞΩΦΥΛΛΟΥ: Petur Antonsson

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΗ ΣΕΛΙΔΟΠΟΙΗΣΗ: Βάσω Βύρρα, Ραλλού Ρουχωτά

© Eoin Colfer, 2001

© Εικονογράφησης: Tony Fleetwood

© ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε., Αθήνα 2001

Πρώτη έκδοση: Οκτώβριος 2001

Ενδέκατη ανατύπωση: Μάιος 2019, 25η χιλιάδα

Έντυπη έκδοση ISBN 978-960-274-552-6

Ηλεκτρονική έκδοση ISBN 978-618-01-2785-0

Τυπώθηκε στην Ευρωπαϊκή Ένωση, σε χαρτί ελεύθερο χημικών ουσιών, προερχόμενο αποκλειστικά και μόνο από δάση που καλλιεργούνται για την παραγωγή χαρτιού.

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του Ελληνικού Νόμου (Ν. 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής αδειάς του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, διανομή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση, παρουσίαση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ Α.Ε.

Από το 1979

Έδρα:

Τατοΐου 121, 144 52 Μεταμόρφωση

Βιβλιοπωλείο:

Εμμ. Μπενάκη 13-15, 106 78 Αθήνα

Τηλ.: 2102804800 • fax: 2102819550

PSICHOGIOS PUBLICATIONS S.A.

Publishers since 1979

Head Office:

121, Tatoïou Str., 144 52 Metamorfossi, Greece

Bookstore:

13-15, Emm. Benaki Str., 106 78 Athens, Greece

Tel.: 2102804800 • fax: 2102819550

e-mail: info@psychogios.gr

www.psychogios.gr • <http://blog.psychogios.gr>

ΟΟΥΕΝ ΚΟΛΦΕΡ

ΑΡΤΕΜΗΣ
ΦΑΟΥΛ

ΤΑ ΧΙΛΙΑ ΠΡΟΣΩΠΑ

ΒΙΒΛΙΟ 1

Μετάφραση – Πρόλογος:
Καίτη Οικονόμου

ΕΝΔΕΚΑΤΗ ΑΝΑΤΥΠΩΣΗ

ΑΛΛΑ ΕΡΓΑ ΤΟΥ ΟΟΥΕΝ ΚΟΛΦΕΡ
ΑΠΟ ΤΙΣ ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΨΥΧΟΓΙΟΣ

- Αρτέμης Φάουλ – Περιπέτεια στην Αρκτική, 2002,*
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Αρτέμης Φάουλ – Ο κώδικας της αιωνιότητας, 2003,*
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Οι σούπερ καταδιώκτες, 2005, μτφρ. Καίτη Οικονόμου*
- Αρτέμης Φάουλ – Η παγίδα, 2005, μτφρ. Καίτη Οικονόμου*
- Αρτέμης Φάουλ – Η χαμένη αποικία, 2007,*
μτφρ. Καίτη Οικονόμου
- Αρτέμης Φάουλ, ένα μυθιστόρημα σε κόμικς, 2009,*
μτφρ. Ευδοξία Μπινοπούλου
- Αρτέμης Φάουλ – Το παράδοξο, 2010, μτφρ. Καίτη Οικονόμου*

Για την Τζάκι

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Πρόλογος στην ελληνική έκδοση	11
Εισαγωγή	17
Η Βίβλος	19
Η μετάφραση.....	37
Η Χόλι	53
Η απαγωγή	93
Αγνοούμενη στη μάχη	111
Η πολιορκία	152
Ο Μαλτς.....	208
Το τρολ.....	255
Ένας άσος στο μανίκι.....	301
Επίλογος	349

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΣΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΚΔΟΣΗ

Χαράς ευαγγέλια για τους μικρούς αλλά και για τους μεγάλους λάτρεις των «μαγικών» περιπετειών. Ένας καινούργιος νεαρός ήρωας μας έρχεται από την καταπράσινη Ιρλανδία, τη χώρα του τριφυλλιού και του Αγίου Πατρικίου. Οι Ιρλανδοί είναι τελείως διαφορετικός λαός από τους συγκρατημένους και ψυχρούς βόρειους «αδελφούς» τους – φλογεροί, ανοιχτόκαρδοι, μαχητικοί κι εκρηκτικοί, μοιάζουν στην ιδιοσυγκρασία με τους μεσογειακούς λαούς και κυρίως μ' εμάς τους Έλληνες. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι μας χαρακτηρίζει η ίδια «ιερή τρέλα». Στην ταραγμένη ιστορία τους, οι Ιρλανδοί έχουν δώσει σκληρούς αγώνες για την ελευθερία τους και, έως σήμερα ακόμα, παραμένουν αλύγιστοι. Ωστόσο, αυτό που χαρακτηρίζει πάνω από όλα τη γενναία και αισθαντική ιρλανδική ψυχή είναι μια τάση προς τη μαγεία και τον παγανισμό, η προσκόλλησή της στους αρχαίους μύθους και θρύλους.

Τον 3ο αιώνα π.Χ. οι Κέλτες αρχίζουν να παρακμάζουν, γιατί εξαπλώθηκαν πέρα από τις δυνατότητές τους, με αποτέλεσμα να αποδυναμωθούν καθώς διασκορπίστηκαν σε όλη την Ευρώπη χωρίς να δημιουργήσουν έναν πυρήνα δύναμης, είτε πολιτιστικής είτε στρατιωτικής, πάνω στον οποίο να εδραιώσουν μια αυτοκρατορία. Οι Κέλτες, αν και είχαν αναπτύξει δική τους γλώσσα και διαλέκτους, δεν απέκτησαν γραπτή γλώσσα παρά μόνο κατά τον 5ο μ.Χ. αιώνα. Όμως, παρά τη διαδοχική κατάκτησή τους από τους Ρωμαίους, τους Αγγλοσάξονες, τους Βίκινγκς και τους Νορμανδούς, οι Κέλτες κατόρθωσαν να διατηρήσουν ισχυρή προφορική παράδοση. Αρχαίοι συγγραφείς μαρτυρούν πως ήταν εξαιρετικοί ρήτορες, πράγμα στο οποίο βασιζόνταν ιδιαίτερα, καθώς το γόητρο και η επιβλητικότητα ενός ηγέτη εξαρτιόταν σε μεγάλο βαθμό από την ικανότητά του να εντυπωσιάζει με τον λόγο ή να διατηρεί την επιρροή του στους υπηκόους του καμαρώνοντας για περασμένους άθλους, δικούς του ή των προγόνων του. Θεματοφύλακες των προφορικών παραδόσεων ήταν οι δρυΐδες και οι βάρδοι. Οι μύθοι και τα ιστορήματά τους καταγράφηκαν για πρώτη φορά από τους χριστιανούς μοναχούς κατά τον 7ο αιώνα.

Οι επιστήμονες συμφωνούν πως η πλουσιότερη πηγή για τους κελτικούς μύθους είναι η Ιρλανδία, επειδή οι Κέλτες εκεί ήταν ανεξάρτητοι και γι' αυτό μπόρεσαν να διατηρήσουν τις δικές τους παραδόσεις και τον δικό

τους πολιτισμό κατά την πλουσιότερη και πιο καίρια περίοδο για την ανάπτυξή τους. Όμως και στην Ιρλανδία η απειλή της εισβολής ή της επιδρομής αποτελούσε πρωταρχικό θέμα των αρχαίων μύθων. Βασική πηγή είναι η Βίβλος των εισβολών, ένα συμπίλημα του 12ου αιώνα όπου ιστορούνται οι διαδοχικές εισβολές και επιδρομές που αντιμετώπισε η Ιρλανδία ανά τους αιώνες. Στη Βίβλο των εισβολών καταγράφονται οι δυναστείες που γεννήθηκαν μετά από κάθε εισβολή. Ηγέτης των πρώτων εισβολέων ήταν ο Πάρθολον, ο οποίος προερχόταν πιθανώς από την Ισπανία. Η δυναστεία του διαμόρφωσε την περιοχή με πεδιάδες και λίμνες, διέδωσε τη γεωργία, την κτηνοτροφία, την επεξεργασία του χρυσού, την παρασκευή της μπίρας, την πρώτη χύτρα και καθιέρωσε τη θρησκεία και τους νόμους. Ο λαός του Πάρθολον κυριαρχούσε στους εχθρούς του, τους Φομόρι, σιχαμερούς δαίμονες με υπερφυσικές δυνάμεις. Οι Φομόρι ήταν οι αρχαίοι κάτοικοι της Ιρλανδίας ή, σύμφωνα με άλλους, ένας προϊστορικός λαός που ήρθε από τη θάλασσα και λεηλάτησε τη χώρα. Πιστεύεται ότι οι Φομόρι συμβολίζουν τις δυνάμεις της φύσης με τις οποίες είναι αναγκασμένος να παλέψει ο άνθρωπος: την ομίχλη, τις θύελλες, τον χειμώνα, τις ασθένειες των ανθρώπων και των φυτών. Το όνομά τους προέρχεται από τη λέξη *fomo* που σημαίνει «γίγαντας», «πειρατής». Ύστερα όμως από μάχες τριών αιώνων, οι Φομόρι εξόντωσαν τους Πάρθολον στέλνοντάς τους μια επι-

δημία πανούκλας. Ακολούθησαν άλλοι εισβολείς, όπως οι Νέμεντ, που πλήρωναν φόρο υποτελείας στους Φομόρι, οι Φιρ Μπολγκ που, σύμφωνα με τον θρύλο, ήταν αγρότες από την Ελλάδα, οι Φιρ Γκαλιόν και άλλοι.

Όμως, πιο αξιομνημόνευτοι για τα κατορθώματά τους και την ξεχωριστή θέση που κρατούν στην κελτική κληρονομιά είναι οι Τουάθα ντε Ντανάν, οι «Φυλές της θεάς Ντανού» ή «Θεϊκός Λαός». Είναι το ιρλανδικό γένος των θεών, με γεννήτορα τη θεά Ντανού. Η προέλευσή τους είναι άγνωστη, ήρθαν όμως από τα «βόρεια νησιά του κόσμου» και είχαν τελειοποιήσει τη μαγική τέχνη. Έφτασαν πάνω σ' ένα μεγάλο σύννεφο στη χώρα που θα ονομαζόταν αργότερα Ιρλανδία κι εγκαταστάθηκαν εκεί. Ο μύθος λέει ότι έφεραν μαζί τους τον Λία Φάιλ, τον Λίθο του Πεπρωμένου, στον οποίο κάνουν συχνά μνεία τα ιρλανδικά μεσαιωνικά ιπποτικά μυθιστορήματα. Όταν πατούσε πάνω του ο νόμιμος βασιλιάς, ο λίθος βρυχιόταν από ενθουσιασμό.

Οι Τουάθα νίκησαν τους αντιπάλους τους στις μάχες του Μόιτουρα, τις πιο φημισμένες της ιρλανδικής μυθολογίας. Ιδιαίτερα διακρίθηκαν οι αρχηγοί τους Ντάγκντα και Νούαντα. Ο Νούαντα εκτοπίστηκε από τον Λούα, τον πιο εντυπωσιακό τύπο της κελτικής μυθολογίας. Στην πιο φημισμένη μάχη του Μόιτουρα εναντίον των Φομόρι, ο Λούα ανέστησε με τη μαγική του δύναμη όλους τους σκοτωμένους στρατιώτες του και οι Φομόρι κατατροπώθηκαν και εκτοπίστηκαν μια για πάντα.

Με τον καιρό νικήθηκαν και οι Τουάθα από νέους εισβολείς. Οι νικητές ήταν οι «Γιοι του Μιλ», πιθανώς ισπανικής προέλευσης. Αποβιβάστηκαν στο νοτιοδυτικό τμήμα της Ιρλανδίας και νίκησαν τους Τουάθα σε μια σειρά από μάχες. Σύμφωνα με τους ειδικούς, ο μύθος αυτός ενδέχεται να συμβολίζει τον προσηλυτισμό των Ιρλανδών στον χριστιανισμό. Κατά μία εκδοχή, οι Τουάθα δεν κατατροπώθηκαν ολότελα. Χάρη σε μια συμφωνία, οι Γιοι του Μιλ κράτησαν την Ιρλανδία και οι Τουάθα τον Κάτω Κόσμο, όπου έκτοτε ζουν ως αόρατα πλάσματα. Από τότε χάνονται από το πρόσωπο της γης, αλλά διατηρούνται ως ο «Θεϊκός Λαός» του κελτικού μύθου. Η παρουσία τους υποδηλώνεται μόνο με τους «μαγικούς τύμβους», οι οποίοι κατά τη μυθολογία ήταν οι θηλές της Ανού, της μητέρας-θεάς της αφθονίας, που συχνά συγχέεται με την Ντανού. Τα έθιμα και η λαϊκή μούσα επιμένουν ακόμα να βλέπουν τους «μαγικούς τύμβους» στην Ιρλανδία, ενώ υπάρχει η δοξασία ότι οι αόρατοι κάτοικοί τους θα πολεμήσουν στο πλευρό των ανθρώπων σ' έναν δίκαιο αγώνα, με λόγχεις από γαλάζιες φλόγες και ολόλευκες ασπίδες. Οι μύθοι και οι θρύλοι είναι τόσο βαθιά ριζωμένοι στην ψυχή των Ιρλανδών, ώστε ακόμα και αυτοί που ισχυρίζονται ότι δεν τους πιστεύουν δε θα κόψουν το δέντρο κάτω από το οποίο, σύμφωνα με τον θρύλο, βρίσκεται το σπίτι της νεράιδας, ούτε θα πειράξουν τον βράχο κάτω από τον οποίο ζουν τα ξωτικά. Στην ιρλαν-

δική λαϊκή παράδοση, ο ρωμαιοκαθολικισμός έχει συγχωνευτεί με τις αρχαίες παραδόσεις, κι ένα πλούσιο και ποικίλο φολκλόρ έχει δημιουργηθεί. Η ιρλανδική ψυχή νιώθει βαθιά την πλούσια σε απόκρυφες δυνάμεις φύση: οι πανάρχαιες και σπάνιες στρογγυλές κατοικίες από ογκόλιθους που είναι τοποθετημένοι ο ένας πάνω στον άλλον θεωρούνται δημιουργήματα και κατοικίες ξωτικών.

Η ιρλανδική μυθολογία, όπως και άλλων λαών, αποτυπώνει την ιστορική πορεία και την κοινωνική εξέλιξη της χώρας. Οργανωτική μονάδα της αρχαίας κοινωνίας ήταν η πατριά (κλαν), που έπαιξε σημαντικό ρόλο για μια μακραίωνη περίοδο και απομεινάρια της συναντάμε και τον 19ο αιώνα. Κατά τον 3ο μ.Χ. αιώνα άρχισαν να διαμορφώνονται μικρές τοπικές ενώσεις (τουάθα), υπό την ηγεσία των ρις (βασιλιάδων), οι οποίες αρχικά ταυτίζονταν με τις πατριές. Τα πρώτα φεουδαρχικά κράτη είχαν ως βάση τις τουάθα και αρχηγό τον ισχυρότερο μονάρχη της χώρας, τον Αρντ Ρι. Κατά τον 7ο αιώνα σχηματίστηκαν μικρά βασίλεια που βρίσκονταν σε διαρκή σύγκρουση μεταξύ τους για την κυριαρχία του νησιού, αλλά η πορεία προς τη δημιουργία εθνικού κράτους ανακόπηκε από την αγγλική κατάκτηση τον 12ο αιώνα. Η Ιρλανδία ανακηρύχτηκε ανεξάρτητη δημοκρατία το 1948.

ΚΑΙΤΗ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

ΠΩΣ ΝΑ ΠΕΡΙΓΡΑΨΕΙ κανείς τον Αρτέμη Φάουλ; Διάφοροι ψυχίατροι το επιχείρησαν, και απέτυχαν. Το βασικό πρόβλημα είναι η ευφυΐα του Αρτέμη. Κάνει σκόνη όλα τα τεστ νοημοσύνης. Έχει μπερδέψει τα μεγαλύτερα ιατρικά «κεφάλια» και πολλούς από αυτούς τους έστειλε για νοσηλεία στα ίδια τους τα νοσοκομεία.

Δεν υπάρχει καμιά αμφιβολία πως ο Αρτέμης είναι παιδί-θαύμα. Αλλά γιατί ένα άτομο τόσο ευφύες να στραφεί σε εγκληματικές ενέργειες; Φυσικά, σε αυτή την ερώτηση μόνο ένας μπορεί να απαντήσει, αλλά του αρέσει να κρατάει το στόμα του κλειστό.

Ο καλύτερος ίσως τρόπος να ζωγραφίσεις ένα αντιπροσωπευτικό πορτρέτο του Αρτέμη είναι η αφήγηση της περιβόητης πλέον πρώτης εγκληματικής του επιχείρησης. Συνέθεσα αυτή την αναφορά από τις καταθέσεις των θυμάτων και καθώς θα ξεδιπλώνεται σιγά σιγά η ιστορία, θα καταλάβετε πως ήταν πραγματικά ένας άθλος.

Η ιστορία αρχίζει πολλά χρόνια πριν, την αυγή του 21ου αιώνα. Ο Αρτέμης Φάουλ είχε μηχανευτεί, για την αποκατάσταση της οικογενειακής του περιουσίας, ένα σχέδιο που απειλούσε να γκρεμίσει πολιτισμούς και να οδηγήσει τον πλανήτη σε πόλεμο μεταξύ των ειδών. Ήταν μόλις δώδεκα χρόνων.

Η ΒΙΒΛΟΣ

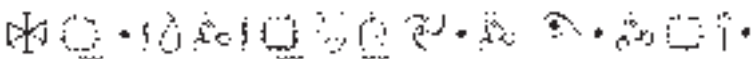
ΠΟΛΗ ΧΟ ΤΣΙ ΜΙΝΧ, καλοκαίρι· ανυπόφορος καύσωνας. Περισσότερο να πούμε ότι ο Αρτέμης Φάουλ δε θα έβαζε τον εαυτό του σε τέτοια ταλαιπωρία αν δεν παιζόταν κάτι πολύ σημαντικό και καθοριστικό για το φοβερό σχέδιο του.

Ο ήλιος δεν ταίριαζε στον Αρτέμη. Το φως δεν κολλάκευε καθόλου την όψη του. Οι ατέλειωτες ώρες μπροστά στους υπολογιστές είχαν σβήσει τη λάμψη από την επιδερμίδα του. Ήταν άσπρος σαν βρικόλακας και τον ενοχλούσε το φως της ημέρας.

«Ελπίζω, Μπάτλερ, να μην ταλαιπωρούμαστε άδικα πάλι», είπε με απαλή και κοφτή φωνή. «Ειδικά μετά το Κάιρο».

Ήταν μια ήπια επίπληξη – ένας πληροφοριοδότης του Μπάτλερ τους είχε στείλει άδικα στην Αίγυπτο.

«Όχι, κύριε. Αυτή τη φορά είμαι σίγουρος. Ο Γκουγιέν είναι καλός άνθρωπος».

«Χμ...» μουρμούρισε ο Αρτέμης δείχνοντας ότι δεν είχε πειστεί.

Οι περαστικοί θα έμεναν κατάπληκτοι αν άκουγαν τον μεγαλόσωμο Ευρασιάτη να αποκαλεί «κύριο» το αγόρι. Ωστόσο, δεν επρόκειτο για μια συνηθισμένη σχέση, ούτε για συνηθισμένους τουρίστες.

Κάθονταν σ' ένα υπαίθριο καφεενδάκι της οδού Ντονγκ Κάι και χάζευαν τους ντόπιους νεαρούς που έκοβαν βόλτες με τα μηχανάκια τους γύρω από την πλατεία.

Ο Γκουγιέν είχε αργήσει, και η αδύναμη σκιά της ομπρέλας δεν έφτιαχνε καθόλου τη διάθεση του Αρτέμη. Είχε τη συνηθισμένη ακεφιά του. Πίσω από το κατσούφιασμά του όμως έπαιζε μια σπίθα ελπίδας. Θα έβγαινε επιτέλους κάτι απ' αυτό το ταξίδι; Θα έβρισκαν τη Βίβλο; Δεν τολμούσε να ελπίζει.

Ένας σερβιτόρος ζύγωσε αλαφροπατώντας στο τραπέζι τους.

«Κι άλλο τσάι, κύριοι;» ρώτησε με μια ζωηρή κίνηση του κεφαλιού.

Ο Αρτέμης αναστέναξε.

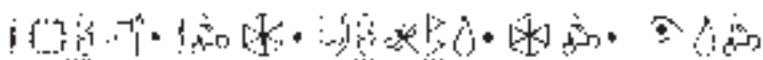
«Άσε τους θεατρινισμούς και κάθισε», είπε.

Ο σερβιτόρος στράφηκε τότε ενστικτωδώς προς τον Μπάτλερ, που ήταν άλλωστε και ο ενήλικος της παρέας.

«Μα εγώ είμαι σερβιτόρος, κύριε».

Ο Αρτέμης υπογράμμισε τα λόγια του χτυπώντας το δάχτυλό του στο τραπέζι.

«Φοράς χειροποίητα παπούτσια, μεταξωτό πουκά-

μισο και τρία χρυσά δαχτυλίδια με σφραγιδόλιθους· μιλάς αγγλικά με οξφορδιανή προφορά και τα νύχια σου φανερώνουν πως έχεις κάνει πρόσφατα μανικιούρ. Δεν είσαι σερβιτόρος. Είσαι ο σύνδεσμός μας Γκουγιέν Ξουάν κι έχεις μεταμφιεστεί έτσι οικτρά, για να ελέγξεις διακριτικά αν οπλοφορούμε».

Ο Γκουγιέν έσκυψε το κεφάλι.

«Είναι αλήθεια. Καταπληκτικό!»

«Καθόλου. Μια ποδιά δε σε κάνει σερβιτόρο».

Ο Γκουγιέν κάθισε και σέρβιρε λίγο τσάι με μέντα σ' ένα μικροσκοπικό πορσελάνινο φλιτζάνι.

«Θα σ' ενημερώσω εγώ σχετικά με τα όπλα», συνέχισε ο Αρτέμης. «Εγώ είμαι τελείως άοπλος, αλλά ο Μπάτλερ από δω, ο... εεε... ο μπάτλερ μου, έχει ένα Σιγκ Σάουερ στη θήκη που κρέμεται απ' τον ώμο του, δυο στιλέτα στις μπότες του, ένα ντέριντζερ στο μανίκι του, ένα σύρμα στραγγαλισμού στο ρολόι του και τρεις χειροβομβίδες στις τσέπες. Μπάτλερ, ξέχασα κάτι;»

«Το κλομπ, κύριε».

«Α ναί! Κι ένα παλιό καλό κλομπ μέσα απ' το πουκάμισό του».

Ο Γκουγιέν έφερε τρέμοντας το φλιτζάνι στα χείλη του. Έδειχνε εντελώς χαμένος.

«Μη φοβάσαι, κύριε Ξουάν», χαμογέλασε ο Αρτέμης. «Τα όπλα δε θα χρησιμοποιηθούν εναντίον σου».

Ο Γκουγιέν δεν ένιωθε ασφαλής.

«Όχι», συνέχισε ο Αρτέμης. «Ο Μπάτλερ μπορεί να

σε σκοτώσει με εκατό διαφορετικούς τρόπους χωρίς να χρησιμοποιήσει τον οπλισμό του. Αν και είμαι σίγουρος ότι αρκεί μόνο ένας».

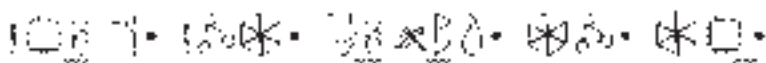
Ο Ξουάν στο μεταξύ είχε κιτρινίσει από την τρομάρα του. Ο Αρτέμης είχε γενικά αυτή την επίδραση στους άλλους. Ήταν ένας χλωμός έφηβος που μιλούσε με το κύρος και το λεξιλόγιο ενός ενηλίκου μαθημένου να διατάξει. Ο Ξουάν είχε ακουστά το όνομα Φάουλ – και ποιος δεν το έχει ακούσει στον διεθνή υπόκοσμο; – αλλά φανταζόταν πως είχε να κάνει με κάποιον πολύ μεγαλύτερο από τον Αρτέμη, όχι μ' ένα παιδί. Αν και η λέξη «παιδί» ταίριαζε ελάχιστα σε τούτο το βλοσυρό και λιγνό πλάσμα. Και ο γίγαντας, ο Μπάτλερ... Μ' αυτές τις χερούκλες σίγουρα μπορούσε να τσακίσει σαν κλαράκι τη ραχοκοκαλιά οποιουδήποτε. Ο Γκουγιέν σκέφτηκε πως ούτε για όλα τα λεφτά του κόσμου δεν άξιζε να μείνει έστω κι ένα λεπτό με τούτη την αλλόκοτη συντροφιά.

«Και τώρα ας έρθουμε στο θέμα μας», είπε ο Αρτέμης καθώς ακουμπούσε ένα μικροσκοπικό κασετόφωνο πάνω στο τραπέζι. «Εσύ απάντησες στην αγγελία μας στο διαδίκτυο».

Ο Γκουγιέν έγνεψε, κάνοντας ξαφνικά την προσευχή του να είναι ακριβείς οι πληροφορίες του.

«Μάλιστα, κύριε... εεε... αφέντη Φάουλ. Αυτό που ψάχνετε... ξέρω πού είναι».

«Αλήθεια; Και τώρα υποτίθεται ότι πρέπει να βασιστώ στον λόγο σου; Μπορεί να με παρασύρεις σε

ενέδρα. Η οικογένειά μου έχει πολλούς εχθρούς».

Ο Μπάτλερ έπιασε στον αέρα ένα κουνούπι που πετούσε κοντά στο αυτί του αφεντικού του.

«Όχι, όχι», είπε ο Γκουγιέν βγάζοντας το πορτοφόλι του. «Κοιτάξτε».

Ο Αρτέμης κοίταξε προσεκτικά την Πολαρόιντ. Με τη δύναμη της θέλησής του κατάφερε να δαμάσει τους χτύπους της καρδιάς του. Η φωτογραφία υποσχόταν πολλά, αλλά σήμερα, μ' έναν προσωπικό υπολογιστή κι ένα σκάνερ, μπορείς να πλαστογραφήσεις οτιδήποτε. Η φωτογραφία έδειχνε ένα χέρι να προβάλλει μέσα από πυκνές σκιές· ένα πράσινο πιτσιλωτό χέρι.

«Χμ...» μουρμούρισε. «Σε ακούω».

«Αυτή η γυναίκα... είναι μια γιάτρισσα κοντά στην οδό Του Ντου. Δουλεύει με αντάλλαγμα σάκε, που το φτιάχνουν από ρύζι. Είναι διαρκώς μεθυσμένη».

Ο Αρτέμης έγνεψε. Φαινόταν λογικό, ως προς το πιτό. Ήταν ένα από τα ελάχιστα σταθερά δεδομένα που είχε αποκαλύψει η έρευνά του. Σηκώθηκε κι έστρωσε το λευκό πόλο μπλουζάκι του.

«Πολύ καλά. Οδήγησέ μας, κύριε Ξουάν».

Ο Γκουγιέν σκούπισε τον ιδρώτα από το λεπτό μουστάκι του.

«Μόνο πληροφορίες. Αυτή ήταν η συμφωνία. Δε θέλω να μου 'ρθει κατακέφαλα καμιά κατάρα».

Ο Μπάτλερ τον άδραξε από τον σβέρκο με μια αστραπιαία κίνηση.

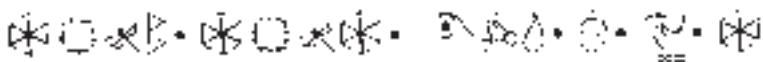
«Λυπάμαι, κύριε Ξουάν, αλλά πέρασε ο καιρός που είχες το προνόμιο της επιλογής».

Ο Μπάτλερ έσπρωξε με το ζόρι τον Βιετναμέζο μέσα στο νοικιασμένο τζιπ, το οποίο δεν ήταν απαραίτητο στους επίπεδους δρόμους της Χο Τσι Μινχ –ή Σαϊγκόν, όπως την έλεγαν ακόμα οι ντόπιοι–, αλλά ο Αρτέμης προτιμούσε να είναι όσο το δυνατόν πιο αποκομμένος από το πλήθος.

Το τζιπ άρχισε να κινείται εκνευριστικά αργά, πράγμα που το έκανε ακόμα πιο βασανιστικό η ανυπομονησία που φούντωνε στην καρδιά του Αρτέμη. Δεν άντεχε άλλο να περιμένει. Άραγε είχαν φτάσει στο τέλος της αναζήτησής τους; Μετά από έξι αποτυχημένες προσπάθειες σε τρεις ηπείρους, αυτή η αλκοολική γιάτρισσα θα ήταν το πιθάρι με το χρυσάφι στην άκρη του ουράνιου τόξου;* Ο Αρτέμης κρυφογέλασε. Το χρυσάφι στην άκρη του ουράνιου τόξου! Είχε κάνει ένα αστείο. Πώς το 'παθε!

Οι μηχανόβιοι παραμέριζαν σαν κοπάδι από ψάρια. Το πλήθος ήταν ατέλειωτο. Ακόμα και τα στενοσόκακα ήταν πλημμυρισμένα από κάθε λογής πλανόδιους μικροπωλητές. Μάγειροι πετούσαν ψαροκέφαλα μέσα στο γουόκ, το τηγάκι τους με το καυτό βούτυρο, και τα χαμίνια περιφέρονταν ξυπόλυτα, γυρεύοντας κάτι να

* Σύμφωνα με την κελτική παράδοση, στην άκρη του ουράνιου τόξου βρίσκεται ένα πιθάρι γεμάτο χρυσάφι. (Σ.τ.Μ.)]

σουφρώσουν· άλλα, πάλι, κάθονταν στη σκιά κι έλιωναν τα δάχτυλά τους στα γκέιμ μπόι. Ο Αρτέμης χαμογέλασε – ή μάλλον μαλάκωσε κάπως το βλοσυρό του ύφος. Τα θαύμαζε τα χαμίνια. Ήταν σαν κι αυτόν, αλλά πολύ πιο φτωχά. Αναρωτήθηκε αν ο ίδιος θα κατάφερνε να επιβιώσει σ' αυτούς τους δρόμους. Εδώ μπορούσες να βρεις από μπλουζάκια Κάλβιν Κλάιν σε απομίμηση μέχρι γνήσια όπλα Καλάσνικοφ, αρκεί να διαθέτες το απαραίτητο ποσό.

Στο μεταξύ, ο Γκουγιέν ήταν μούσκεμα στον ιδρώτα. Όχι από την υγρασία –αυτή την είχε συνηθίσει–, αλλά από τούτη δω την αναθεματισμένη κατάσταση. Δεν του έφταιγε κανείς όμως που πήγε κι έμπλεξε το έγκλημα με τη μαγεία. Υποσχέθηκε νοερά στον εαυτό του πως, αν έβγαινε σώος απ' αυτή την υπόθεση, θα έβαζε μυαλό. Δε θ' απαντούσε ποτέ ξανά σε ύποπτες αγγελίες του διαδικτύου και, το κυριότερο, θα έκοβε με το μαχαίρι τα πολλά πάρε δώσε με γιους Ευρωπαίων βαρόνων του εγκλήματος.

Το τζιπ δεν μπορούσε να προχωρήσει άλλο. Σιγά σιγά οι πάροδοι είχαν γίνει πάρα πολύ στενές για το τετράτροχο. Ο Αρτέμης στράφηκε προς τον Γκουγιέν.

«Είμαστε υποχρεωμένοι να συνεχίσουμε πεζή, κύριε Ξουάν. Βάλ' το στα πόδια αν θέλεις, αλλά μετά να περιμένεις έναν μοιραίο διαπεραστικό πόνο ανάμεσα στις ωμοπλάτες σου».

Ο Γκουγιέν κοίταξε τον Μπάτλερ στα μάτια· ήταν

σκούρα γαλανά, σχεδόν μαύρα· δεν υπήρχε κανένα ίχνος οίκτου μέσα τους. «Μην ανησυχείτε», είπε, «δε θα το βάλω στα πόδια».

Κατέβηκαν από το όχημα. Χίλια καχύποπτα μάτια παρακολούθησαν τη διαδρομή τους στην υγρή πάροδο. Ένας άτυχος πορτοφολάς επιχείρησε να ξαλαφρώσει τον Μπάτλερ από το πορτοφόλι του. Ο σωματοφύλακας του έσπασε τα δάχτυλα χωρίς καν να γυρίσει να τον κοιτάξει. Μετά απ' αυτό, όλοι τούς άνοιξαν δρόμο.

Η πάροδος στένευε και γινόταν ένα βρομερό σοκάκι. Στη λασπωμένη του επιφάνεια άδειαζαν διάφορες αποχετεύσεις. Σακάτες και ζητιάνοι, κουλουριασμένοι πάνω σε ψάθινες νησίδες, ζητιάνευαν από τους περαστικούς μερικά νομίσματα. Η προσπάθειά τους ήταν καταδικασμένη. Όσοι κυκλοφορούσαν σ' αυτόν τον δρόμο δεν είχαν περίσσειμα να τους δώσουν· οι τρεις τους αποτελούσαν εξαίρεση.

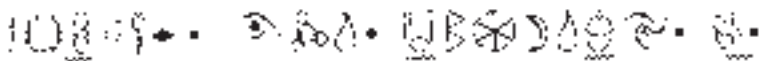
«Λοιπόν», ζήτησε να μάθει ο Αρτέμης, «πού είναι;»

Ο Γκουγιέν του έδειξε ένα σκοτεινό τρίγωνο κάτω από μια σκουριασμένη σκάλα κινδύνου.

«Εκεί από κάτω. Δε βγαίνει ποτέ. Ακόμα και για πιότ'ό στέλνει θεληματάρη. Εγώ μπορώ να φύγω τώρα;»

Ο Αρτέμης δεν μπήκε στον κόπο να του απαντήσει. Συνέχισε τον δρόμο του στο λασπωμένο στενοσόκακο και πλησίασε προς τη σκάλα.

Κάτω από το στέγαστρο, στη σκιά, κάτι κινούνταν φευγαλέα.

«Μπάτλερ, μου δίνεις τα κιάλια;»

Ο Μπάτλερ έβγαλε τα κιάλια νυχτερινής όρασης που είχε περασμένα στη μέση του και τα έδωσε στον Αρτέμη. Ο μηχανισμός εστίασης προσαρμόστηκε στον φωτισμό μ' έναν σιγανό βόμβο.

Ο Αρτέμης έφερε τα κιάλια στα μάτια του κι όλα πήραν ένα πράσινο φωσφοριζέ χρώμα. Μια ακαθόριστη μορφή, καθισμένη σε μια ψάθα, αναδευόταν νευρικά στο σχεδόν ανύπαρκτο φως. Ο Αρτέμης εστίασε τα κιάλια. Η μορφή ήταν αφύσικα μικροκαμωμένη και τυλιγμένη μ' ένα ρυπαρό σάλι. Γύρω της, μες στη λάσπη, υπήρχαν μισοθαμμένες κάμπουσες κρασοκανάτες. Ένα χέρι ξεπρόβαλε από το σάλι· πράσινο – ωστόσο, με τα κιάλια όλα ήταν πράσινα.

«Μαντάμ», είπε ο Αρτέμης, «έχω να σου κάνω μια πρόταση».

Η μορφή κούνησε νυσταλέα το κεφάλι.

«Σάκε», έκρωξε· και η φωνή της ήχησε σαν γρατσούνισμα σε μαυροπίνακα. «Σάκε, Εγγλέζε».

Ο Αρτέμης χαμογέλασε. Ταλέντο στις ξένες γλώσσες και φωτοφοβία· σωστά και τα δύο.

«Για την ακρίβεια, Ιρλανδός. Θ' ακούσεις τώρα την πρότασή μου;»

Η γιάτρισσα κούνησε πονηρά το αποστεωμένο δάχτυλό της.

«Πρώτα σάκε... μετά κουβέντα».

«Μπάτλερ...»

Ο σωματοφύλακας ανέσυρε από μια τσέπη ένα μπουκάλι με το πιο εκλεκτό ιρλανδέζικο ουίσκι. Ο Αρτέμης το πήρε και το έτεινε περιπαικτικά προς τη σκιά. Πριν καλά καλά προλάβει να κατεβάσει τα κιάλια, ένα κοκαλιάρικο χέρι τινάχτηκε μέσ' απ' το μισοσκόταδο και το άρπαξε· ένα πράσινο πιτσιλωτό χέρι. Δε χωρούσε πια καμιά αμφιβολία.

Ο Αρτέμης μόλις που συγκράτησε ένα θριαμβευτικό χαμόγελο.

«Μπάτλερ, πλήρωσε τον φίλο μας... όλο το ποσό. Και μην ξεχνάς, κύριε Ξουάν, ότι η υπόθεση αυτή πρέπει να μείνει μεταξύ μας. Εκτός αν θέλεις να σου στείλω τον Μπάτλερ».

«Όχι, όχι, αφέντη Φάουλ. Τα χείλη μου θα είναι σφραγισμένα».

«Μακάρι, γιατί αλλιώς θα σ' τα σφραγίσει ο Μπάτλερ για πάντα».

Ο Γκουγιέν απομακρύνθηκε με φούρια από το σοκάκι, τόσο ανακουφισμένος, που δε στάθηκε να μετρήσει τη δεσμίδα με τα αμερικάνικα δολάρια. Πράγμα ασυνήθιστο γι' αυτόν. Πάντως, ήταν όλο το ποσό: Είκοσι χιλιάδες δολάρια. Καθόλου άσχημα για μισή ωρίτσα δουλειά.

Ο Αρτέμης στράφηκε ξανά προς τη γιάτρισσα.

«Λοιπόν, μαντάμ, έχεις κάτι που θέλω».

Η γιάτρισσα έγλειψε μια σταγόνα ουίσκι από την άκρη των χειλιών της.

«Ό,τι θέλεις, Ιρλανδέ. Πονοκέφαλο, πονόδοντο, εγώ όλα τα γιατρεύω».

Ο Αρτέμης σήκωσε ξανά τα κιάλια και κάθισε ανακούρκουδα ώστε να έρθει στο ίδιο επίπεδο μ' εκείνη.

«Χαίρω άκρας υγείας, μαντάμ, αν εξαιρέσει κανείς την αλλεργία μου στα ακάρεα της οικιακής σκόνης... για την οποία δε νομίζω ότι μπορείς να κάνεις τίποτε. Όχι, αυτό που θέλω από σένα είναι η *Βίβλος*».

Το ξωτικό* κοκάλωσε. Δυο λαμπερά μάτια άστραψαν κάτω από το σάλι.

«Ποια *Βίβλο*;» είπε επιφυλακτικά. «Δεν ξέρω καμιά *Βίβλο*... Εγώ είμαι γιάτρισσα. Αν θέλεις βιβλία, να πας στη βιβλιοθήκη».

Ο Αρτέμης αναστέναξε. Η υπομονή του είχε αρχίσει να εξαντλείται.

«Εσύ δεν είσαι γιάτρισσα. Είσαι ξωτικό, “ψογκ”, “νεράιδα”, “κα-νταλούν” – πες το σ’ όποια γλώσσα θέλεις. Θέλω τη *Βίβλο* σου».

Το παράξενο πλάσμα έμεινε για λίγο σιωπηλό κι ύστερα τράβηξε το σάλι από το κεφάλι του. Μες στην πρασινωπή μαρμαρυγή που πρόσφεραν τα κιάλια νυχτερινής όρασης, το πρόσωπό του ξεπρόβαλλε σαν αποκριάτικη μάσκα. Η μύτη του ξωτικού, κάτω από τα σχιστά χρυσα-

* Πλάσμα υπερφυσικό, καλό ή κακό πνεύμα, που σύμφωνα με διάφορες λαϊκές δοξασίες ζει σε σπίτια εγκαταλειμμένα ή σε ερημικές τοποθεσίες. (Σ.τ.Ε.)

φιά του μάτια, ήταν μακριά και γαμψή· τα αυτιά του μυτερά και το δέρμα του πλαδαρό από το οινόπνευμα.

«Αν ξέρεις για τη *Βίβλο*, άνθρωπε», είπε αργά, προσπαθώντας να διαλύσει τη θολούρα από το ουίσκι, «θα ξέρεις και για τη μαγική δύναμη που έχω. Μπορώ να σε σκοτώσω μόνο μ' ένα κροτάλισμα των δαχτύλων μου!»

Ο Αρτέμης ανασήκωσε τους ώμους.

«Δε νομίζω. Δες τα χάλια σου. Είσαι ετοιμοθάνατη... το σάκε έχει στομώσει τις αισθήσεις σου. Έχεις καταπέσει τόσο πολύ, που μόνο κρεατοελιές μπορείς να θεραπεύσεις. Σε λυπάμαι. Εγώ ήρθα για να σε σώσω, αλλά μόνο με αντάλλαγμα τη *Βίβλο*».

«Τι να την κάνει ένας άνθρωπος τη *Βίβλο* μας;»

«Αυτό δεν είναι δική σου δουλειά. Εσύ το μόνο που πρέπει να ξέρεις είναι οι επιλογές που έχεις».

Τα μυτερά αυτιά του ζωτικού τεντώθηκαν.

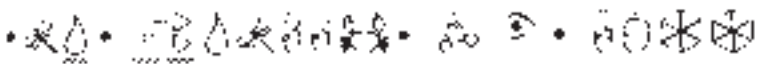
«Επιλογές;»

«Πρώτον, αρνείσαι να μας δώσεις τη *Βίβλο*. Εμείς επιστρέφουμε στην πατρίδα μας κι εσένα σ' αφήνουμε να σαπίσεις σε τούτη δω την τρύπα».

«Ωραία, αυτό διαλέγω», είπε το ζωτικό.

«Α όχι, μη βιάζεσαι. Αν φύγουμε χωρίς τη *Βίβλο*, θα πεθάνεις μέσα σε μια μέρα».

«Σε μια μέρα! Σε μια μέρα!» γέλασε η γιάτρισσα. «Εγώ θα σας θάψω όλους, αγόρι μου! Ακόμα και τα ζωτικά που έχουν παγιδευτεί στο ανθρώπινο βασίλειο ζουν πάρα πολλούς αιώνες».

«Όχι με μισό λίτρο αγιασμό στο στομάχι τους», είπε ο Αρτέμης δείχνοντας το άδειο πλέον μπουκάλι του ούισκι.

Το ξωτικό άσπρισε σαν το πανί κι ύστερα έβγαλε ένα ανατριχιαστικό στριγκό ουρλιαχτό.

«Αγιασμό! Με δολοφόνησες, άνθρωπε!»

«Πράγματι», παραδέχτηκε ο Αρτέμης. «Από στιγμή σε στιγμή θ' αρχίσεις να καίγεσαι».

Το ξωτικό ψηλάφισε το στομάχι του.

«Και η δεύτερη επιλογή;»

«Α, ώστε τώρα σ' ενδιαφέρει! Πολύ καλά λοιπόν. Δεύτερη επιλογή: Μου δίνεις τη *Βίβλο* μόνο για μισή ώρα, κι εγώ σε αντάλλαγμα σου ξαναδίνω τις μαγικές σου δυνάμεις».

Το ξωτικό απόμεινε με το στόμα ανοιχτό.

«Μου ξαναδίνεις τις μαγικές μου δυνάμεις; Αδύνατον!»

«Κάνεις λάθος. Έχω στην κατοχή μου δύο φιαλίδια. Το ένα περιέχει μεταλλικό νερό από ένα νεραϊδοπήγαδο που βρίσκεται εξήντα μέτρα κάτω από τον δακτύλιο της Τάρα, το πιο μαγικό μέρος της Γης. Αυτό θα εξουδετερώσει τη δράση του αγιασμού».

«Και το άλλο φιαλίδιο;»

«Το άλλο περιέχει μια δόση από ανθρώπινο μαγικό φίλτρο. Πρόκειται για έναν ιό που τρέφεται με οινόπνευμα, αναμειγμένο μ' έναν χημικό καταλύτη. Θα αποβάλει και το τελευταίο ίχνος οινοπνεύματος απ' τον

οργανισμό σου, θα σε θεραπεύσει απ' την εξάρτησή σου και θα γιατρέψει το άρρωστο συκώτι σου. Είναι επώδυνο, αλλά μετά από ένα εικοσιτετράωρο θα χοροπηδάς σαν να ξανάγινες χιλίων ετών».

Το ξωτικό έγλειψε τα ξεραμένα χείλη του. Η προοπτική να επιστρέψει στη Φυλή ήταν μεγάλος πειρασμός.

«Ναι, αλλά πώς να σ' εμπιστευτώ, άνθρωπε, μου λες; Μ' έχεις ξεγελάσει κιόλας μια φορά».

«Σωστά. Άκου λοιπόν τι θα γίνει. Θα σου δώσω το μεταλλικό νερό για να σου δείξω την καλή μου πίστη. Ύστερα, αφού κοιτάξω τη *Βίβλο*, θα πάρεις και το ιαματικό φίλτρο. Δέχεσαι, ναι ή όχι;»

Το ξωτικό το σκέφτηκε. Ο πόνος είχε αρχίσει ήδη να κλωθογυρίζει στην κοιλιά του. Τέντωσε το χέρι του.

«Δέχομαι».

«Το περίμενα. Μπάτλερ!»

Ο σωματοφύλακας ξετύλιξε μια θήκη από μαλακό ύφασμα κι έβγαλε μια σύριγγα και δύο φιαλίδια. Γέμισε τη σύριγγα από το φιαλίδιο με το διάφανο υγρό κι έκανε την ένεση στο κοκαλιάρικο χέρι. Η νεράιδα σφίχτηκε για μια στιγμή κι ύστερα χαλάρωσε.

«Δυνατό φίλτρο», κοντανάσανε.

«Ναι, αλλά όχι τόσο δυνατό όσο θα γίνεις εσύ μετά τη δεύτερη ένεση. Και τώρα, τη *Βίβλο*».

Το ξωτικό έψαξε για μερικές ατέλειωτες στιγμές ανάμεσα στις πτυχές του ρυπαρού μανδύα του. Ο Αρτέμης κρατούσε την ανάσα του. Αυτό ήταν! Σύντομα η

οικογένεια των Φάουλ θα ανακτούσε το παλιό της μεγαλείο. Μια νέα αυτοκρατορία θα αναδυόταν, με τον Αρτέμη Φάουλ Β' επικεφαλής.

Το ξωτικό έβγαλε από το ρούχο τη σφιγμένη γροθιά του.

«Έτσι κι αλλιώς δε θα σου χρησιμεύσει σε τίποτε. Είναι γραμμένη στην αρχαία γλώσσα».

Ο Αρτέμης περιορίστηκε σ' ένα νεύμα, από φόβο μήπως φανεί το τρέμουλο στη φωνή του.

Το ξωτικό άνοιξε τα κοκαλιάρικα δάχτυλά του. Στην παλάμη του κρατούσε έναν μικροσκοπικό χρυσό τόμο – μικρό σαν σπιρτόκουτο.

«Ορίστε, άνθρωπε. Μισή ώρα... ούτε ένα λεπτό παραπάνω!»

Ο Μπάτλερ πήρε με σεβασμό τον μικροσκοπικό τόμο. Ο σωματοφύλακας ενεργοποίησε μια κόμπακτ ψηφιακή φωτογραφική μηχανή και άρχισε να φωτογραφίζει μία μία τις λεπτότερες κι από τσιγαρόχαρτο σελίδες της *Βίβλου*. Όταν τελείωσε, όλος ο τόμος ήταν αποθηκευμένος στο τσιπ της φωτογραφικής μηχανής. Ο Αρτέμης ήθελε να σιγουρέψει τις πολύτιμες αυτές πληροφορίες. Είναι γνωστό ότι τα μηχανήματα ελέγχου των αεροδρομίων έχουν σβήσει ένα σωρό πολύτιμους δίσκους. Έτσι, διέταξε τον βοηθό του να μεταφέρει τον φάκελο στο κινητό του κι από κει, με το ηλεκτρονικό ταχυδρομείο, στο αρχοντικό των Φάουλ στο Δουβλίνο.

Πριν περάσει καλά καλά η μισή ώρα, ο φάκελος με

1 2 3 4 5 6 7 8 9 10 11 12 13 14 15 16 17 18 19 20 21 22 23 24 25 26 27 28 29 30 31 32 33 34 35 36 37 38 39 40 41 42 43 44 45 46 47 48 49 50 51 52 53 54 55 56 57 58 59 60 61 62 63 64 65 66 67 68 69 70 71 72 73 74 75 76 77 78 79 80 81 82 83 84 85 86 87 88 89 90 91 92 93 94 95 96 97 98 99 100

τα σύμβολα της *Βίβλου των Ξωτικών* ήταν αποθηκευμένος στον υπολογιστή του Φάουλ.

Ο Αρτέμης επέστρεψε τον μικροσκοπικό τόμο στην ιδιοκτήτριά του.

«Χάρηκα για τη συνεργασία».

Το ξωτικό γονάτισε.

«Το άλλο γιατρικό, άνθρωπε».

«Α ναι, το ιαματικό φίλτρο. Σ' το υποσχέθηκα».

«Ναι... ανθρώπινες υποσχέσεις...»

«Πολύ καλά. Αλλά πριν σ' το δώσω οφείλω να σε προειδοποιήσω: Θα ταλαιπωρηθείς... θα υποφέρεις».

Το ξωτικό έδειξε με μια πλατιά χειρονομία τις ακαθαρσίες τριγύρω.

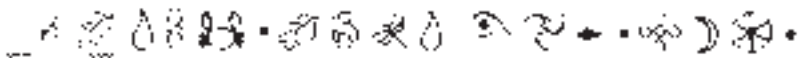
«Θαρρείς ότι εδώ δεν υποφέρω; Θέλω να ξαναπετάξω».

Ο Μπάτλερ γέμισε τη σύριγγα από το δεύτερο φιαλίδιο. Αυτή τη φορά έκανε την ένεση στην αρτηρία της καρωτίδας.

Το ξωτικό σωριάστηκε ευθύς στην ψάθα κι άρχισε να σφαδάζει.

«Ωρα να πηγαίνουμε», είπε ο Αρτέμης. «Σίγουρα δεν είναι ωραίο θέαμα να βλέπεις έναν οργανισμό να αποτοξινώνεται από εκατό χρόνια οινοποσίας».

Οι Μπάτλερ υπηρετούσαν τους Φάουλ εδώ και αιώνες. Ήταν μια αρχαία παράδοση. Μάλιστα ορισμένοι εξέ-

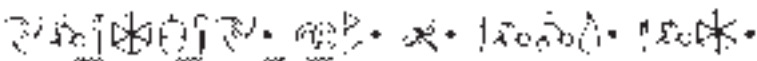

χοντες γλωσσολόγοι υποστήριζαν ότι έτσι προέκυψε ο όρος «μπάτλερ». Η πρώτη ιστορική αναφορά σ’ αυτή την ασυνήθιστη σχέση ήταν η πρόσληψη του Βέρτζιλ Μπάτλερ ως υπηρέτη, σωματοφύλακα και μάγιστρα του λόρδου Ουγκό ντε Φολ, κατά την πρώτη μεγάλη σταυροφορία των Νορμανδών.

Σε ηλικία δέκα ετών, τα παιδιά των Μπάτλερ στέλλονταν σ’ ένα ιδιωτικό εκπαιδευτικό κέντρο του Ισραήλ, όπου αποκτούσαν τις ειδικές γνώσεις που ήταν απαραίτητες για την προστασία του εκάστοτε αρχηγού του οίκου των Φάουλ. Οι γνώσεις αυτές συμπεριλάμβαναν μαγειρική υψηλού επιπέδου, σκοποβολή, έναν ειδικό συνδυασμό πολεμικών τεχνών, πρώτες βοήθειες και τεχνολογία της πληροφορικής. Αν, κατά το πέρας της εκπαίδευσης, δεν υπήρχε Φάουλ να υπηρετήσουν, οι Μπάτλερ γίνονταν ανάρπαστοι από διάφορες βασιλικές οικογένειες, κυρίως του Μονακό και της Σαουδικής Αραβίας.

Όταν έσμιγαν ένας Φάουλ κι ένας Μπάτλερ, μόνον ο θάνατος τους χώριζε. Ήταν μια δουλειά απαιτητική και μοναχική, αλλά η ανταμοιβή ήταν πλουσιοπάροχη αν ο Μπάτλερ κατάφερνε να επιζήσει για να την απολαύσει. Αν πέθαινε, τότε η οικογένειά του έπαιρνε γενναίο δώρο αποζημίωση και μηνιαία σύνταξη.

Ο Μπάτλερ που συνόδευε τον Αρτέμη φρουρούσε και προστάτευε τον νεαρό κύριο εδώ και δώδεκα χρόνια, από τη στιγμή της γέννησής του. Και παρόλο που

διατηρούσαν τους παλιούς παραδοσιακούς τύπους, ήταν κάτι πολύ παραπάνω από αφέντης και υπηρέτης. Ο Αρτέμης ήταν για τον Μπάτλερ κάτι σαν φίλος, και ο Μπάτλερ για τον Αρτέμη σχεδόν πατέρας· αλλά ένας πατέρας που υπακούει στις εντολές του γιου του.

Ο Μπάτλερ συγκράτησε τη γλώσσα του μέχρι τη στιγμή που επιβιβάστηκαν στην πτήση από Μπανγκόκ για Χίθροου, οπότε μίλησε.

«Αρτέμη...»

Ο Αρτέμης ανάβλεψε από την οθόνη του φορητού υπολογιστή του. Είχε αρχίσει ήδη τη μετάφραση της *Βίβλου*.

«Ναι;»

«Το ξωτικό... γιατί δεν το αφήσαμε να πεθάνει και να κρατήσουμε τη *Βίβλο*;»

«Ένα πτώμα είναι τεκμήριο, Μπάτλερ. Τα κανόνισα έτσι, ώστε να μην υποπτευθεί τίποτε η Φυλή».

«Ναι, αλλά το ξωτικό;»

«Είναι κάπως δύσκολο να ομολογήσει πως έδειξε τη *Βίβλο* στους ανθρώπους. Για κάθε ενδεχόμενο, όμως, είχα ρίξει λίγο αμνησιακό στο ιαματικό φίλτρο. Όταν ξυπνήσει, θα έχει μία εντελώς συγκεχυμένη εικόνα των τελευταίων επτά ημερών».

Καθησυχασμένος, ο Μπάτλερ έσκυψε πάλι στο τελευταίο τεύχος του *Όπλα και Πυρομαχικά*, αφήνοντας το αφεντικό του να ασχοληθεί με την αποκάλυψη των μυστικών του σύμπαντος.

ΨΗΧΕΒΛΟ · ΨΧΒ · Ψ · ΨΑΒ·ΞΟΛΑΥΨ·

Φήμες λένε ότι ο Αρτέμης Φάουλι κρύβεται πίσω από κάθε σοβαρό έγκλημα στον νέο αιώνα. Είναι μόλις δώδεκα χρόνων και πρόκειται ήδη για μια εγκληματική ιδιοφυΐα, που έχει βάλει στόχο να ξαναφτιάξει την οικογενειακή παρουσία μέσω ραδιουργιών και απαγωγών.

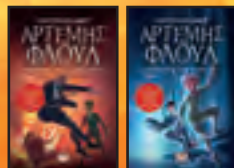
Για την ακρίβεια, μίας και μόνο απαγωγής:
μιας νεράιδας.

Ο Αρτέμης Φάουλι έχει ανακαλύψει έναν υπόγειο κόσμο γεμάτο πάνοπια, επικίνδυνα και χαι-τεκ ξωτικά. Αλλά μάλλον έχει υποτιμήσει τις δυνάμεις τους. Γιατί τα ξωτικά θα αντισταθούν και θα σηκώσουν τα όπλα εναντίον του.

Είναι έτοιμο το αγόρι να ξεκινήσει έναν πόλεμο που ενδέχεται να αποβεί μοιραίος;

Ας ξεκινήσει η περιπέτεια.

Διαβάστε στην ίδια σειρά:

Εκδόσεις **ΨΥΧΟΓΙΟΣ**
www.psychogios.gr

ΚΩΔ. ΜΗΧ/ΣΗΣ: 01920